

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — *Jule Descloreaux* : ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΙΛΗΜΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς σαγηνευτικῆς μυθιστορίας τὸ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, δημοσιευθήσεται ἕτερον ἔξοχον ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΔΑΞΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Λάμπρου Ἐνυάλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπέστου συγγραφέως τῆς Κυρίας τῶν Καμελιῶν, τοῦ Μυθιστορημάτος τῆς Γυναίκος καὶ τῶσαν ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἦρχισε τότε νὰ ἐκφέρῃ κραυγὰς γοεράς, χωρὶς νὰ συγκινήσῃ οὐδένα τῶν φυλάκων τῆς. Ἀπειναντίας ὁ προηγούμενος οὐλαμὸς ἔσπευσε τὸ βῆμα ὅπως ἀπομακρυνθῆ τῆς ἀμάξης, ὁ δ' ἐπόμενος ἐβράδυνεν ἐπίτηδες τὸ βῆμα διὰ νὰ μείνῃ ἡ αἰχμάλωτος ἀπομεμονωμένη. Ἡ μαρκησία, ἥς τὸ θάρος καὶ ἡ ἀπάθεια πρὸς στιγμὴν ἐκλονίσθησαν, ἠσχύνθη διὰ τὴν δειλίαν τῆς καὶ ἀντὶ τῶν ἀνωφελῶν κραυγῶν ἀφέθη εἰς προσευχὴν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀμάξα ἔτρεχε μετὰ πολλῆς ταχύτητος εἰς τὰς σκολιάς ἐκείνας ὁδοῦς, αἱ συγκρούσεις καὶ οἱ τινάγμοι ἐγένοντο ἀνυπόφοροι καὶ ἡ μαρκησία δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ στοναχὴν, οὐχὶ πλέον φόβου, ἀλλ' ἄλγους. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω μωλωπισθεῖσα ἐκ τῶν τινάγμῶν καὶ πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ ἀλλοκότου καὶ ὀδυνηροῦ ἐκείνου μαρτυρίου.

Ἐνῶ ἡ ἔμμανῆς πορεία ἐξηκολούθει, ἰππεὺς τῆς ἐνεφανίσθη παρὰ τὴν θυρίδα, ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀ-

μάξης καὶ ἐκραύγασε μετὰ φωνῆς ὀργίλου εἰς ξένην γλῶσσαν λέξεις τινὰς, ὧν ἡ μαρκησία δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν καὶ αἵτινες ἀντήχησαν εἰς τὴν ἀκοὴν τῆς ὡς μουσικὴ παράδοξος ἀλλοκότου ὀνείρου.

Ἡ ἀμάξα ἐσταμάτησε διατηρήσασα ἐπὶ τινὰς ἀκόμη στιγμὰς τὴν ἐλαττωμένην βαθμηδὸν ταλάντευσιν, ἥς παρέπεται ἡ ἰσορροπία.

— Πάσχετε, κυρία ; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ μετὰ προφορᾶς ξενωφώνου ὁ ἰππεὺς, ἀποκαλύψας ἀβροφρόνως τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε, ἀποθνήσκω, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία προσπαθοῦσα εἰς μάτην νὰ τηρήσῃ ἀκίνητον τὴν κεφαλὴν ἐξηθροωμένην ἐκ τῶν τινάγμῶν.

— Μήπως προτιμᾶτε νὰ ἰππεύσετε ; ἐπανέλαθεν ὁ ἄγνωστος ; θὰ σὰς δώσω ἓνα ἵππον. . .

— Ἴππον ! . . . διατί, κύριε ; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, ἥς ὁ τρόμος ἠύξησεν ἐκ τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης προσφορᾶς.

— Διότι αἱ ὁδοὶ εἶνε εἰς κακὴν κατάστασιν καὶ δὲν δύναται νὰ διέλθῃ ἡ ἀμάξα, ἀπήντησε φλεγματικῶς ὁ ἰππεὺς ἐξακολουθῶν νὰ κρατῆ εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, ἔχομεν δὲ νὰ διανύσωμεν μίαν λεύγαν ἀκόμη πλαγίου δρόμου πρὶν φθάσωμεν εἰς τὴν ὁδόν.

— Εἰς ποίαν ὁδόν, κύριε ; ποῦ μὲ φέρετε, παρακαλῶ ;

— Εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Χάλης, κυρία.

— Εἰς τὸν πρίγκηπα τῆς Ὁράνζης ;

— Ναί, κυρία, εἶπεν ὁ ἰππεὺς μετ' ἔλαφρου μειδιάματος.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε προδοσία ! Ποῦ εἶνε αἱ διαταγαὶ σας ;

— Ὁ ἰππεὺς δὲν ἀπήντησεν.

— Ποῦτος ἔδωκε αὐτὴν τὴν διαταγὴν ; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, κυρία, εἶπεν ὁ ἰππεὺς, καταστέλλων διὰ τοῦ μανδυλίου του ὀξεῖαν βῆχα διασχίζουσαν τὰ στήθη του.

Ἡ μαρκησία συνήνωσε τὰς χεῖρας, μὴ δυναμένη νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ὁ ἰππεὺς ἀπέμεινεν ἀπαθὴς καὶ ἐν εὐ-

σεβάσῳ στάσει, ὡσεὶ ἤθελε ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν κυρίαν Μαιντενῶν καιρὸν ὅπως συνέλθῃ ἐξ ὀλοκλήρου.

— Δέχεσθε λοιπὸν τὸν ἵππον, κυρία ; ἠρώτησε, διότι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι ἐπειγόμεθα.

— Εἶμαι λοιπὸν αἰχμάλωτος ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἀναμείνουσα μετὰ τρόμου τὴν ἀπάντησιν.

— Ναί, κυρία ; ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐκυρίευσεν τὸ ἰσχυρότερον φρούριον τῶν συμμάχων. Κυριεύουσι λοιπὸν καὶ αὐτοὶ τὴν πολυτιμωτέραν του σύμβουλον.

— Ὡ, εἶπε μετὰ πικροῦ ἐλέγχου ἡ μαρκησία, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐκυρίευσεν τὸ Μόνς διὰ τῶν ὀπλων ; ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, εἰς στρατηλάτης, ν' ἀρπάξῃ μίαν γυναῖκα διὰ προδοσίας ! . .

— Κυρία, γινώσκω ὅτι αὐτὴ ἡ πράξις δὲν εἶνε ἱποτικὴ, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἤδη ὁ χριστιανικώτατος βασιλεὺς καὶ ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος ἔπαυσαν νὰ συμπεριφέρονται πρὸς ἀλλήλους ὡς ἰππῶται. Ἡθέλομεν νὰ συλλάβωμεν αὐτὸν τὸν ἴδιον Λουδοβίκον ΙΔ' τὴν ἐσπέραν ταύτην, δὲν ἤλθεν ὅμως αὐτὸς εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Συλλαμβάνομεν σὰς, ἥτις ἀξίζειτε περισσότερον δι' ἡμᾶς ἀφ' ὅ, τι ἀξίζει τὸ Μόνς διὰ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. Χαίρω πολὺ διὰ τοῦτο.

— Κύριε, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἐγειρομένη ὅπως ἐξέλθῃ τῆς ἀμάξης καὶ ἐκλιπαροῦσα τὸν ἄγνωστον ἐκ τοῦ πλησίον, κύριε, χορηγήσατέ μου μίαν χάριν ἐπιτρέψατέ μου νὰ εἶπω μίαν λέξιν πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, πρὶν ἡ εἶδησις τῆς ἀρπαγῆς μου διαδοθῇ.

— Συγγνώμη, κυρία, μὴ ἐνοχληθῆτε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ ψυχρᾶς εὐγενείας.

Καὶ κατῆλθε τοῦ ἵππου, ὃν εἰς ἰπποκόμος παραλαβὼν ἀπεμάκρυνεν. Εἰς ἓν αὐτοῦ νεῦμα, ὁ ἠνίοχος κατέλιπε τὴν ἔδραν του, οἱ ἔνοπλοι θεράποντες, οἵτινες ἦσαν Ὀλλανδοὶ ἐπίλεκτοι μετρηφισμένοι, ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἐποθετήθησαν εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι βημάτων, ἡ δὲ ἀμάξα ἔμεινε τοιοῦτοτρόπως ἀπομεμονωμένη ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου κύκλου στρατιω-

των και ιππέων, εις τοιαύτην απόστασιν, ὥστε νὰ μὴ ἀκούηται ἡ συνομιλία.

Ὁ ἰππεὺς ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξίας, καὶ εἶπε πρὸς τὴν μαρκησίαν·

— Κυρία, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας.

— Πρὸς αὐτὸν ὁμιλεῖτε αὐτὴν τὴν στιγμήν, κυρία, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Γουλιέλμος Γ'.

— "ὦ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαιντενών, ἥτις ἐγονυπέτησεν ἐντὸς τῆς ἀμαξίας, σείσθε ὁ βασιλεὺς; ἐσώθη ῥοιπὸν! Ναί! συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε! ἔπρεπε νὰ σὰς ἀναγνωρίσω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἐκ τῆς εὐγενοῦς καὶ ἀγερώχου μορφῆς σας. Δὲν θὰ ἐπιθάλατε, ὄχι, εἰς μίαν γυναῖκα τῆς περιωπῆς μου, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε, τῆς ἡλικίας μου, τὴν ὁποίαν βλέπετε, τὴν χλεύην, τὴν ἀτίμωσιν μιᾶς ἀρπαγῆς, ἥτις θὰ μὲ καταστήσῃ περιέγελον τῆς Εὐρώπης πάσης. Ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος ν' ἀρπάσῃ παρὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' τὴν γυναῖκα, ἣν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ μου καλοῦσι γηραιὰν *παλλαίδα*!..

"ὦ, Μεγαλειότατε, ἐστὲ γενναῖος! μὴ μὲ ἀτιμάσετε, φονεύσατέ με μᾶλλον!.. Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα ὅτι θὰ εὐχομαι ὑπὲρ ὑμῶν διὰ τὴν εὐεργεσίαν ταύτην καὶ θὰ σὰς εὐλογῶ!

Ὁ βασιλεὺς ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ κύψας τὴν κεφαλὴν ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν βεθυθισμένος εἰς ῥέμβην.

— Ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ νὰ φανῶ γενναῖος, εἶπεν· ἀλλὰ ποῦ στηρίζεται ἡ αἰτιήσας; Μήπως ἐφάνθησαν γενναῖοι ἀπέναντί μου εἰς τὰ διαβούλια τῶν Βερσαλλίων; Μήπως εἶνε γενναῖον πρᾶγμα δι' ἓνα βασιλέα νὰ μὲ καταδιώξῃ διὰ τοῦ μίσους καὶ τῆς περιφρονησεῶς του, διότι ἀπεποιήθη νὰ δεχθῶ ὡς σύζυγον τὴν θυγατέρα τῆς δεσποινίδος Λαβκαλλιέρ; Ἦτο γενναῖον τὸ παρελθὸν ἔτος, ὅτε ἐπληγώθη μαχόμενος ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων μου εἰς τὴν ἐν Βοϊνῇ μάχην, νὰ κρεμάσουν καὶ νὰ καύσουν τὸ ὁμοίωμά μου οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, ἐνῶ εἰς μερικὰς ἐπαρχίας ἠτοιμάζοντο νὰ ψάλωσι δοξολογίας; Ὁχι, κυρία! Ἦτο ἐπαίσχυντος ὁ πόλεμος ὃν ἐκίνησαν κατ' ἐμοῦ, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀπαντῶ διὰ πολέμου ἀνηλεοῦς.

— Αἶ, Μεγαλειότατε!... γινώσκετε ποῖος ὑπεκίνησε τὸν πόλεμον τοῦτον κατ' ὑμῶν; Μήπως ἦτο ὁ βασιλεὺς; μήπως ἦμην ἐγώ;

— Ἦτο ὁ Λουδοῦ, θέλετε νὰ εἴπετε;

— Μεγαλειότατε...

— Τοῦλάχιστον λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ὁμιλήσετε μετ' εὐλικρινείας.

— Ἔστω! ναί, Μεγαλειότατε, ὁ κύριος Λουδοῦ ἦτο ὁ ἐξαναγκάσας τὸν βασιλέα εἰς τὸν ἐπονεϊδιστὸν αὐτὸν καὶ ἀμείλικτον πόλεμον· αὐτὸς εἶνε, ὅστις, κατεχόμενος ὑπὸ ἀσθέστου διψῆς ἐξουσίας, προσπαθεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν νὰ καταπιῇ ὅλον τὸ αἷμα καὶ ὅλον τὸ χρυσίον τοῦ κόσμου. Αἰσθάνεται ἀνάγκην νὰ βλέπῃ τὸ αἷμα χυνόμενον ὁ ἄνθρωπος

αὐτός. Ὅτε ἡ εἰρήνη, ἥτις φεῦ! βραχύτατα διήρκεσεν, ἐσταμάτησε τὴν αἱματοχυσίαν ἐν Εὐρώπῃ, τί ἔπραξεν ὁ Λουδοῦ; ἔχυσε τὸ γαλλικὸν αἷμα κατὰ χειμάρρους καὶ διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐχθροὺς εἰς τὸν βασιλέα, ἐχθροὺς κατ' ὧν νὰ πολεμήσῃ, ἔπεμψε τοὺς δραγόνους νὰ σφάζωσι γυναῖκας, γέροντας, παιδιά.

— Γνωρίζω τὸν Λουδοῦ, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, καὶ θαυμάζω, κυρία, πῶς ἀφοῦ τὸν γνωρίζετε καὶ σεῖς, δὲν ἀπηλλάξατε τὸν βασιλέα ἀπὸ τὴν βλαβεράν αὐτοῦ ἐπιρροήν. Ἀκούσατε καλὰ ὅ,τι σὰς λέγω, κυρία μου. Ὁ καιρὸς τῆς εὐδαιμονίας παρῆλθε διὰ τὸν Λουδοβίκου ΙΔ' ἐὰν δὲν ἀποδιώξῃ αὐτὴν τὴν λύμην, τὴν ἀτιμάζουσαν αὐτόν. Ἐκάστη νίκη, τὴν ὁποίαν κερδίζει ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καὶ ἔγειναν αὐταὶ τώρα πολὺ σπάνια, στοιχίζει περισσότερον εἰς αὐτὸν παρ' ὅ,τι θὰ ἐστοιχίζον εἰς ἡμᾶς δέκα ἡτται. Εἴμεθα ἑκατὸν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἐν Εὐρώπῃ, οἵτινες ἐδαρύνθημεν τὴν ἀγερωχίαν τοῦ μεγάλου βασιλέως, καὶ τὴν ἀγριότητα τοῦ τυράννου Λουδοῦ. Ἐπὶ δέκα ἔτη ἐζητήσαμεν γονυπετεῖς τὴν εἰρήνην, τώρα ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχωμεν εἶνε νὰ καταστρέψωμεν τὴν Γαλλίαν διὰ τοῦ πολέμου, χάρις δὲ εἰς τὸν κύριον Λουδοῦ θὰ τὸ κατορθώσωμεν. Ἐπὶ μακρὸν, κυρία, ἤλπισα ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ προήρχετο ἐξ ὑμῶν, ἥτις ὡς ἐπίστευον εἴχετε συμφέρον νὰ καταπαύσετε τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἠπατήθη.

Ἡ μαρκησία ἐνόησε τὸν εὐστοχὸν ἐκεῖνον ὑπανιστῆν περὶ τοῦ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ὅλοι θὰ εἴμεθα εὐδαιμόνες καὶ ἡσυχοὶ τὴν ἡμέραν κατ' ἣν ὁ βασιλεὺς θ' ἀποβάλῃ τὴν πλάνην του, ὡς πρὸς τὸ πραγματικὸν ποιὸν τοῦ Λουδοῦ· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος διατελεῖ ἀκόμη ὑπ' αὐτὴν.

— Καὶ δὲν δύνασθε νὰ ἐργασθῆτε ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ὑμεῖς διὰ τοῦ ὑπερόχου πνεύματός σας καὶ τῆς τόσῃ νομίμου ἐπιρροῆς σας ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

— Τὴν ἐπιρροήν ταύτην, Μεγαλειότατε, ὁ κύριος Λουδοῦ ἐμποδίζει· νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὰ συμβούλια τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Εἶνε δυνατόν, κυρία;

— Ἄν εἶχον ἄλλως, ἀπήντησεν ἀπλῶς ἡ μαρκησία, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μὲ ἀπεκάλει ἀδελφὴν, ἀντὶ νὰ συμπεριφέρεται πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς αἰγμάλωτον ὑπόπτου ἐξαγορᾶς καὶ νὰ ὑπολογίζῃ κερδοσκοπικῶς περὶ τῆς μειζοнос ἡ ἐλάσσονος θλίψεως, ἣν τὸ συμβᾶν μου θὰ προξενήσῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Εἰς τὸν Γουλιέλμον ἐνεποίησεν αἰσθησὶν ἡ εὐγενὴς ἐκείνη καὶ τολμηρὰ παρηρησία.

— Κυρία, εἶπε, βλέπω ὅτι ἔχω πλησίον τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' μίαν φίλην καλλιτέραν ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζον.

— Δὲν θὰ τὴν ἔχετε πλέον, εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενών, μετὰ θλιβεροῦ στεναγμοῦ

βλέπουσα τοὺς περιστοιχίζοντας τὴν ἀμαξίαν στρατιώτας.

— Θεὸς φυλάξοι, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ βασιλεὺς νὰ χάσω τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐκδηλώσω πρὸς δέσποιναν τῆς ὑμετέρας ἀξίας, τὸ βαθύτατον σέβας ὅπερ μοὶ ἐμπνέει. Ὁ Θεὸς ὅμως ἀφ' ἐτέρου μοὶ ἀπαγορεύει ν' ἀποκρῶψω πρὸς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Πάσχω ἐκ θανατηφόρου νοσήματος, κυρία! ὁ θάνατος εἶνε ἐντὸς μου καὶ κατατρώγει τὸ στήθος μου· ὁ στρατιωτικὸς θώραξ μὲ κουράζει. Ἐπεθύμουν ν' ἀναπαυθῶ ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὰ βασιλεῖά μου, τόσον ἀκριβὰ κατακτηθέντα, πλησίον τῆς συζύγου μου, ἥτις εἶνε ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς, πλησίον τῶν τέκνων μου, τὰ ὅποια ἤθελα νὰ ἔχω τὸν καιρὸν ν' ἀναθρέψω. Κυρία, ἀγαπῶ τὴν εἰρήνην, προτιμῶ μᾶλλον τὴν φιλίαν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἡγεμόνος, τὸν ὁποῖον θὰ ἠγάπων ὡς πατέρα μου, ἐὰν δὲν μὲ ἠνάγκαζεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ τοῦ δείξω τὴν ἀξίαν μου· ἐπιθυμῶ δὲ τέλος νὰ πιστεύσετε εὐλικρινῶς τὰς διαβεβαιώσεις περὶ τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀφοσιώσεως καὶ ὑπολήψεως.

— Φεῦ, Μεγαλειότατε! πρὸς τί νὰ μοῦ καταδεικνύετε ὅλας ταύτας τὰς ἀρετὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἐνῶ μὲ καταδικάζετε νὰ τὰς μισῶ, διότι ἀνήκουσιν εἰς τὸν αὐθέντην, τοῦ ὁποῖου ἐγενόμην ὑποχείριος.

— Εἰς τὸν αὐθέντην! ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος μετὰ ὠχροῦ μειδιάματος ἐξ οὗ οὐτε κἂν συνωφρῶθη τὸ μέτωπόν του· εἶμαι αὐθέντης τόσον ἐφήμερος, ὥστε αὐτίον εἰς τὸν Ἅγιον Γισλανόν, οὐτε κἂν δὲν θὰ τὸν ἐνθυμείσθε πλέον, ἐνῶ θὰ εὐδοκεῖτε ἴσως νὰ ἐνθυμηθῆτε τὸν φίλον σας.

— Εἰς τὸν Ἅγιον Γισλανόν! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία. Ὁ μὲ ἀποδώσετε λοιπὸν τὴν ἐλευθερίαν;

— Ἐν τῷ ἄμα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις προσεκάλεσε τὸν ὑπασπιστὴν του καὶ τὸν διέταξε νὰ στραφῇ ἡ ἀμαξία.

— "ὦ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ μαρκησία συγκεκινημένη ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης, αὐτὴ εἶνε βασιλικὴ πράξις.

— Ἴδού, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς αὐστηρᾶς του φαιδρότητος, ἐκέρδησα τοῦλάχιστον τοῦτο ὅτι ἐν μέλος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς τῆς Γαλλίας μὲ ἀπεκάλει μίαν φορὰν βασιλέα, ἀντὶ νὰ μὲ ἀποκαλέσῃ πρίγκιπα τῆς Ὁράνζης;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ὑπασπιστῆς πλησιάσας εἶπε πρὸς τὸν Γουλιέλμον λέξεις τινὰς ὀλλανδιστί. Ταχέια κινήσας ὅπλων ἐγένετο τότε εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, ἐκ τοῦ θορόβου δὲ τοῦτοῦ ἐπτοῦθῃ ἡ μαρκησία, ἥς τὸ βλέμμα ἀφώνας ἠρώτησε τὸν βασιλέα.

— Δὲν εἶνε τίποτε, κυρία, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Γουλιέλμος. Μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι πλησιάζει ἰσχυρὸν ἀπόσπασμά τοῦ στρατοῦ τοῦ κυρίου Λουξεμβούργου, ἀλλ' ἔχομεν καιρὸν νὰ ἐπανέλθωμεν ἡμεῖς μὲν εἰς Χάλην, σεῖς δὲ εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Εὐαρεστήθητε νὰ ἐτοιμασθῆτε· ὁ ἡνίοχος εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— "ὦ, Μεγαλειότατε, μὲ ὑπερπλη-

ροῦτε εὐγνωμοσύνης· ἐντούτοις ἤθελον νὰ σᾶς ζητήσω ἄλλην μίαν χάριν.

— Ὀμιλήσατε, κυρία.

— Ἐχετε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, Μεγαλειότατε, διὰ πάσας τὰς ἀνακοινώσεις, αἵτινες ἐπιθυμεῖτε νὰ περιέλθωσιν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ τὰς ὁποίας ὁ ἐχθρὸς, τῆς εἰρήνης, ὁ θανάσιμος ἡμῶν ἐχθρὸς μέχρι τοῦδε ἐμπόδιζεν. Μεγαλειότατε, κάμετέ μου τὴν τιμὴν νὰ πεισθῆτε, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἔχετε παρὰ τῷ βασιλεῖ μίαν φίλην πλήρη ζήλου, ἐνόσω δὲν πρόκειται νὰ προδοθῆ ἡ τιμὴ καὶ νὰ πάθωσι τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας.

Δεύτερος ἀγγελιαφόρος ἐπλησίασεν εἰς τὸν Γουλιέλμον, ἠκούσθη δὲ εἰς τὴν ἀκραν τῶν ὀλλανδικῶν προφυλακῶν θόρυβος ὡσεὶ προπαρασκευῆς μάχης.

— Εὐχαριστῶ, κυρία· ἡμεῖσθην γενναίως διὰ τῆς συνεντεύξεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ἔσχον, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς ἤθελον πληρώσει, ἀφοῦ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐνθέρμως τὴν ἐπόθουν. Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ δύο εἴμεθα οἱ μόνοι ἐν Εὐρώπῃ, οἵτινες δὲν κατελήφθημεν ἢ ἐγκαίρως ἀπὸ τὸν πυρετὸν. Βοηθήσατέ με ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας, ἐγὼ δὲ θὰ σᾶς βοηθήσω νὰ δοξασθῆτε, ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις προσπαθεῖ νὰ σᾶς καταστρέψῃ.

— ὦ, Μεγαλειότατε, οὐδ' ἐγὼ οὐδ' ὁ βασιλεὺς ἔπρεπε ν' ἀρπαγῇ καὶ νὰ κλεισθῇ εἰς εἰρκτὴν!

— Διὰ τὰ συμφέροντά μου, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος, προτιμῶ νὰ μείνῃ ὁ Λουδοῦ ἐν Γαλλίᾳ. Τὴν καταστρέφει κάλλιον παρ' ὅ,τι θὰ ἔκαμνον οἱ στρατοὶ μου. Ὡς πρὸς ὑμᾶς, ἐνόω τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἔχετε νὰ καταστρέψετε ἢ ν' ἀφαιρέσετε τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Λοιπὸν διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω ὅπως καταδειξέτε εἰς τὸν βασιλέα τίς εἶνε πραγματικῶς ὁ Λουδοῦ, θὰ σᾶς πέμψω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, ἀπὸ τῆς αὐριον ἡσως, ἓνα μυστικὸν ἀπεσταλμένον μου, ἓνα φίλον μου, τοῦ ὁποίου ἡ συνεργασία θὰ σᾶς εἶνε χρήσιμος. Εὐαρεστήθητε νὰ τὸν ἀποδεχθῆτε εὐμενῶς· εἶνε ἀτυχέστατος ἄνθρωπος καὶ θὰ σᾶς συγκινήσῃ διηγούμενος ὑμῖν τὴν ἱστορίαν του. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ἀφήσω, κυρία· ἄλλως θὰ διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῶ παρὰ τοῦ κυρίου Λουξεμβούργου καὶ μὲ ὅλον τὸν πρὸς τὴν εἰρήνην ἔρωτά μου, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ψαλῆ ἐκ νέου δοξολογία εἰς τὸν ναὸν τῆς Παναγίας ἐν Παρισίοις.

— Νὰ ζήσετε, Μεγαλειότατε, ἐπὶ μακρόν, διὰ τοὺς φίλους σας καὶ διὰ τὴν δόξαν σας. Χαίρετε.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα ὡς βασίλισσα, αὐτὸς δὲ προσέκλινε καὶ τὴν ἠσπάσθη μετ' εὐσεβάστου ἀδραφροσύνης ὑπηκόου.

Ὁ Γουλιέλμος εἶπε λέξεις τινὰς ὀλλανδιστῶν πρὸς τὸν ἠνίοχον, ὅστις πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσιν του καὶ ἡ ἀμαξία ἀνεχώρησε διευθυνομένη πρὸς τὸν Ἅγιον Γισλανόν.

Ὁ Γουλιέλμος μετὰ τοῦτο ἔδωκε τὰς

δεούσας διαταγὰς καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν φάλαγξ στραφεῖσα ἐπ' ἀριστερά, βήματι ταχεῖ, ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὰ σκότη, μηδαμῶς φροντίζουσα περὶ τινῶν πυροβολισμῶν, οὓς ἔρριπτον οἱ ἀκροβολισταὶ τοῦ σώματος τοῦ δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου.

Ν'

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ

Ἡ μαρκησία ἀφυπνίσθη ἐκ τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου ὄνειρου, νεάζουσα τὸ πνεῦμα καὶ εὐδαίμων ὄσω καὶ ἡ πεντάμορφη τοῦ παρκαμυθίου. Μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγαλλιάσεως ἀφυπνίσθη καὶ πᾶσα ἡ ἀκολουθία τῆς, ὁ ἀκόλουθος, ὁ ἠνίοχος, ὁ θυρωρὸς, οἱ θεράποντες πάντες, οὓς οἱ στρατιῶται τοῦ Γουλιέλμου ἀθουρῶως συλλαβόντες καὶ φημύσαντες εἶχον κλείσει εἰς πλησιόχωρον τοῦ ὑδραγωγείου θόλον καὶ οἴτινες, ἐνοήσαντες μετὰ μίαν ὥραν ὅτι δὲν ἐπετηροῦντο πλέον, ἀπετόλμησαν νὰ ἐξέλθωσιν ὡς μὴς ἐκ τῆς παγίδος καὶ εὐρέθησαν παρὰ τὴν πύλην τοῦ μοναστηρίου, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξία τῆς κυρίας τῶν ἐπανηρχετο ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ὀλλανδοῦ ἠνίοχου.

Ἐπειδὴ ὅλοι ἐκραύαζον ταυτοχρόνως καὶ ἐθορύβουν πολὺ διὰ τὸ συμβάν των ἡ μαρκησία διέταξεν αὐτοὺς νὰ σιωπήσωσι, ν' ἀποζεύξωσι τοὺς ἵππους καὶ νὰ ὑπάγωσι νὰ κοιμηθῶσιν, ἐπιτάττουσα νὰ μὴ εἴπωσι λέξιν περὶ τῶν συμβάντων ἐπὶ ποινῇ ν' ἀποδιωχθῶσιν ἀμέσως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς, τὸν δὲ ὀλλανδὸν ἠνίοχον διέταξε νὰ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ τὸν περιποιηθῶσιν.

Ὁ ἀκόλουθος προσέκλινε καὶ ὠδήγησε τὴν μαρκησίαν μέχρι τῶν δωματίων τῆς, ὁ θυρωρὸς ἔκλεισε τὴν θύραν, ὁ Γάλλος ἠνίοχος διέταξε τοὺς ἵπποκόμους ν' ἀποζεύξωσι τοὺς ἵππους καὶ βοηθούμενος παρὰ τοῦ θεράποντος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωματίον του, ἀμφότεροι δὲ ἔπιον θερμὸν οἶνον διὰ νὰ κατανικήσωσι τὴν φρικίαν, ἣν διαρκῶς ἠσθάνοντο ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ δυστυχήματός των.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἀνελοῦσα τὴν κλιμακκᾶ, ἀπέπεμψε τὸν ἐπιστάτην, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Νανῶν, ἣν εἶδεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— Φίλη μου, εἶπεν αὐτῇ, ἐτοιμάσέ μου τὴν κλίνην διὰ νὰ κοιμηθῶ.

Ἄλλ' ἡ Νανῶν, ἀντὶ νὰ συγκινήθῃ ἐκ τῆς ὠρότητας τῆς κυρίας τῆς καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν κάθισμα, ἔσπευσε νὰ κλείσῃ ὅλας τὰς θύρας καὶ ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς μαρκησίας, τύπτουσα σφοδρῶς τὸ στῆθος καὶ ἐκφέρουσα ἀκαταλήπτους τινὰς κραυγὰς, ἃς ἡ μαρκησία, ἀφρημένη, ἐξέλαβε κατ' ἀρχὰς ὡς συγχαρητήρια ἀποτεινόμενα παρὰ τῆς φιλενάδας τῆς διὰ τὴν θαυμαστὴν ἀπελευθέρωσίν τῆς.

— Κυρία, κυρία! . . . ἀνέκραζεν ἡ δεσποινὶς Νανῶν, ἔλεος! . . . συγγνώμη! . . . Ἐγὼ ἔσφαλα . . . κατεστράφημεν!

— Ἐτρελλάθης; ἀπήντησεν ἡ μαρκη-

σία ἐμμένουσα ἀφελῶς εἰς τὴν πλάνην τῆς, ἀπεναντίας ἐσώθημεν.

— Εἶδετε λοιπὸν τὸν κύριον Λουδοῦ; εἶπεν ἡ Νανῶν.

— Ἐγὼ; διατί;

— Διότι ἐξῆλθε μανιώδης.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπ' ἐδῶ.

— Μανιώδης, διατί;

— Οἴμοι! . . .

Καὶ ἡ Νανῶν ἤρχισε νὰ θρηνηῖ ἀπαρηγόρητα.

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη.

— Θὰ ὀμιλήσῃς ἐπὶ τέλους; εἶπεν ἀνήσυχος ἐνταυτῷ καὶ ἐξηρησιμένη. Τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ ὁ κύριος Λουδοῦ, καὶ διατί ἔφυγε μανιώδης;

— Κυρία, ἐφέλλισεν ἡ γεροντοκόρη ἰκετευτικῶς, συγχωρήσατε τὸ ἀμάρτημά μου. Ἐγὼ ἀφέθην νὰ συγκινήθῶ καὶ ἐπέτρεψα εἰς τὸν νέον νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τὴν νεάνιδα.

— Αἶ, λοιπὸν; . . . ὕστερα; ἀνέκραζεν ἡ μαρκησία, ἐνθυμηθεῖσα τὸν Ἰασπῖνον.

— Λοιπὸν, ὁ κύριος Λουδοῦ ἦλθε εἰς τὰς ἐννέα ὥρας καὶ ἐζήτησε νὰ σᾶς ἴδῃ. Ἀπήντησα ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχετε ἀναχωρήσει διὰ τὸ στρατηγεῖον τοῦ βασιλέως. Ἡθέλησε τότε νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν ἡγουμένην· ἐγὼ ἀπεποιήθην. Τὴν ἐννάτην ὥραν, τοῦ εἶπον, αἱ θύραι εἶνε κλεισμέναι. Ὁ θόρυβος ἀφύπνισε τὴν ἡγουμένην, ἣτις κατέβη κάτω. Ὁ κύριος Λουδοῦ ὠργισμένος ἐζήτησεν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, ἡ τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἴδῃ.

— Καὶ τὴν εἶδεν; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἐναγωνίως.

— Ἡ δεσποινὶς δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει, ἀπήντησεν ἡ Νανῶν.

— Δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει; . . .

— Ἡ ἡγουμένη ἠρεύνησεν εἰς τὸ κελεῖον τῆς, ἠρεύνησεν εἰς τοὺς κοιτῶνας, ἠρεύνησε παντοῦ. . . ἀλλ' εἰς μάτην!

— Ἀλλὰ σὺ εἰξεύρεις ποῦ ἦτο; ἀνέκραζεν ἡ μαρκησία τρέμουσα ἐξ ὀργῆς.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἡ Νανῶν.

— Διατί δὲν εἶπες τίποτε; Ποῦ ἦτο ἡ δεσποινὶς Δεσαβιέρ;

— Εἰς τὸ ἐντευκτήριον τοῦ Ἀπομονωτηρίου ἔπρεπε νὰ εἶνε.

— Καὶ δὲν ἔτρεξες νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς;

— ὦ, κυρία! ὑπῆγα μὲ ὅλον τὸ σκοτάδι, μὲ ὅλον τὸν ἀπερίγραπτον τρόμον, τὸν ὁποῖόν μοῦ ἐπροξένον οἱ παράδοχοι κρότοι, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε εἶχα ἀκούσει εἰς ἐκεῖνο τὸ οἰκημα. Ἐκραξά τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μοῦ ἀπήντησεν. Ἐφοβήθην μήπως ὁ κύριος Λουδοῦ μὲ παρακολούθησεν εἰς τὸν κήπον καὶ ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῆς φυγῆς τῆς. Ἐπέστρεψα ἐγκαίρως καὶ τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ μὲ φοβεράν ἀπειλήν:

«— Πολὺ καλὰ! ἐχάθη, ἀλλ' ἡ κυρία Μαιντενῶν θὰ μοῦ τὴν εὕρῃ.»

Ἡ μαρκησία ἔκφρων σχεδὸν ἐξ ὧων ἤκουε, καὶ δι' ὧν συνεπληροῦντο τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην συμβάντα δυστυχῆ-

ματα, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας τῆς καὶ ἐσυλλογίσθη.

— Ποῦ εἶνε ἡ ἡγουμένη; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

— Ἐπὶ κνήθην.

— Τί εἶπεν εἰς τὸν μαρκήσιον;

— Ὅτι ἀφύκτως ἡ κυρία θὰ παρέλαβε τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ εἰς τὴν ἀμαζάν τῆς, ὅτε ἐπορεύθη εἰς τὸ στρατηγεῖον...

— Καὶ ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησε μεταβαίνων ἐκεῖ;

— Ἀμέσως.

— Πρὸ πόσης ὥρας;

— Πρὸ ἡμισείας ὥρας.

— Ἐχω καιρὸν νὰ ἐξακριβώσω ἂν αἱ ὑποψίαι μου ἀληθεύουν, εἶπεν ἡ μαρκησία. Δόσε μου τὸ ἐπὶ ἀνωφόριόν μου, λάβε ἕνα φανὸν καὶ ἀκολούθησέ με.

— Ἀλλά, κυρία...

Ἡ μαρκησία ἀπήντησε μόνον διὰ βλέμματος ψυχροῦ καὶ ἐπιτακτικοῦ. Ἡ Νανὼν τρέμουσα ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ.

Κατῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὸν κήπον διὰ τῆς κλίμακος τῶν ὑπηρετῶν, ὁπόθεν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὰς ἴδῃ.

— Κρύψε τὸ φῶς ὑπὸ τὸν μανδύαν σου, διέταξεν ἡ μαρκησία, καὶ βιάζετο ἐλαφρά.

Αἱ δύο σκιαὶ διήλθον ἀθρόβως διὰ τῆς ὀμίλης καὶ τῆς σιγῆς τῶν δεικτοστοιχιῶν, ἐρήμων νῦν καὶ τὸσφ πολυανθρώπων πρὸ ὀλίγου.

— Ὁ Λαθερνῆ, ὁ Λαθερνῆ! ὁ δαίμων τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς τιμωρίας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία, μόλις θίγουσα τὸ ἔδαφος μὲ τὸ ἐλαφρὸν τῆς βιάσιμα, πᾶσα συμφορὰ λοιπὸν αἰωνίως ἐξ αὐτοῦ θὰ μοῦ προέρχεται; Ἀπήγαγε τὴν νεανίδα καὶ ἦδη ὁ Λουδοῦ τὸ γνωρίζει καὶ τώρα μετέβη νὰ τὸ εἶπῃ εἰς τὸν βασιλέα.

Ὁ ποῦς αὐτῆς προσέκυψεν αἰφνης κατὰ σωροῦ λίθων ἦτο ἕν τῶν ρηγμάτων τοῦ ὑδραγωγείου.

— Αὐτὸν τὸν δρόμον ἠκολούθησαν οἱ Ὀλλανδοί, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἴδου τὸ Ἀπομονωτήριο, ὅπου ὠδήγησα τὸν νέον ἀξιωματικόν τὸν ἄφησα εἰς...

Ἡ μαρκησία ἤρπασεν ἐξαίφνης τὴν χεῖρα τῆς Νανὼν.

— Ἀκουσε, εἶπε.

— Μία φωνή! ἐψιθύρισεν ἡ Νανὼν.

— Κάποιος προσεύχεται, νομίζω.

— Εἰς τὸ ἐντευκτήριον. Ἄ, κυρία!... κάποιον βλέπω.

Ἡ μαρκησία ἤρπασε τὸν φανὸν ἀπὸ τῆς χεῖρός τῆς ὑπηρετῆρας τῆς καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ ἐντευκτήριον, ὅπου, ἐκ τοῦ φοβεροῦ θεάματος, ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡσεὶ κερρωμένη εἰς τὸ ἔδαφος, ἐνῶ ἡ Νανὼν ὡπισθοχώρησε, καταληφθεῖσα ὑπὸ δεισιδαιμόνους τρόμου.

*Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGObey

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ὁ Ροβέρτος παραδιδόμενος εἰς σκέψεις καὶ ἐν τῇ ἀπολύτῳ ἐκείνῃ μοναξίᾳ, σχεδὸν ἐπίστευσεν ὅτι δὲν τοῦ ἔμεινε πλέον ἐλπίς σωτηρίας.

Ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Γῶγος θὰ εἶπεν εἰς ἄλλον τινα τί εἶδε, διότι ὁ Γῶγος δὲν ἐδύνατο βεβαίως νὰ ἐνεργήσῃ μόνος, καὶ ἐκεῖνος θὰ τὸν ἀπέτρεψεν ἀπὸ τοῦ γενναίου, ἀλλ' ἄφρονος σχεδίου του. Παρὰ πάντων ἐγκαταλειμμένος ὁ Ροβέρτος, ἀπέδεχθη τὴν τύχην του δὲν ὠμίλει πλέον καὶ ἐβίαζεν ἑαυτὸν νὰ μὴ σκέπτεται.

Περίεργον δὲ πρᾶγμα! ἡ μόνη ἰδέα, ἡ ὁποία δὲν τῷ ἐπῆλθεν ἦτο καὶ ἡ ἀληθής. Δὲν ἐσκέφθη ὅτι πιθανὸν ὁ Γῶγος νὰ ἔπαθῃ τι.

Ἐδέχθη λοιπὸν ἀδιαφόρως τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ συνταγματάρχου.

Ὁ ἐπιστάτης Βασίλης ὁ ἀναγγεῖλας δὲν ἔτυχεν ἀπάντησεως, καὶ ὅταν ὁ κύριος Βορισῶφ εἰσῆλθεν ὁ Ροβέρτος ἀπηξίωσεν ἔπως ἐγερεθῆ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

— Ἐχω τὸσον καιρὸν νὰ σὰς ἴδω, εἶπεν ὁ Ρῶσος. Ἡθέλησα νὰ σὰς ἀφήσω νὰ σκεφθῆτε τὰς προτάσεις τὰς ὁποίας σὰς εἶχα ὑποβάλλει. Ἡ κατάστασις ὅμως αὕτη δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραταθῆ. Σὰς εἶχα δώσει διορίαν ἐνὸς μηνὸς καὶ αὐριον ἢ διορία αὕτη λήγει.

Ἦλθα νὰ μάθω ἂν ἀπεφασίσατε νὰ ὀμιλήσετε.

— Ὅ, τι εἶπα ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν μὲ συνελάβατε εἰς τὴν ἐνέδραν σας.

— Ὅφειλω νὰ σὰς πῶ ὅτι ἂν μοῦ ὀμολογήσετε τὸν συνένονόν σας, θὰ ἐλευθερωθῆτε ἀμέσως, καὶ τότε ἐγὼ θὰ σὰς παραστήσω ἀθῶον πρὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Ἐχει πολλὰ θέληγτρα ἡ ὑπόσχεσίς σας, ἀλλὰ σὰς λέγω καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος, ὅτι συνεπῶς δὲν ἔχω συνένονον καὶ ὅτι δὲν ἐξαγοράζω τὴν ἐλευθερίαν μου δι' ὀμολογίας ψευδοῦς.

— Ἐννοῶ τί σὰς ἐμποδίζει. Νομίζετε ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲν εἶνε δυνατὸν πλέον νὰ γίνῃ ἰδική σας. Τὸ νομίζετε ἐπειδὴ ἔπαυσα πρὸ πολλοῦ νὰ σὰς ὀμιλῶ περὶ αὐτῆς.

Θὰ σὰς γνωστοποιήσω λοιπὸν ποῦ εὐρίσκονται τὰ πράγματα.

— Μὴ λαμβάνετε αὐτὸν τὸν κόπον, ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ πῆτε δὲν θὰ ἐπιτύχετε τίποτε ἀπὸ μέ.

— Ἀδιάφορον. Καλὸν εἶνε νὰ μάθετε τί συμβαίνει.

Ἐμείναντες εἰς τὴν συνδιάλεξιν ποῦ ἐκάμαμεν μὲ τὸν κύριον Δορζέρ. Μοῦ ἔλεγε τότε ὅτι ἤθελε νὰ δώσει τὴν κόρην του εἰς τὸν ταμίαν του, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει συνέταξόν του. Τότε ἦτο ἀπλοῦν σχεδίου ἀλλ' ἤδη ὁ γάμος ἀπεφασίσθη Ὁ φίλος

σας Βινιορὺ ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης.

Διὰ νὰ σὰς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς δὲν ὑπέθεσα ὅτι τὸσον ὀργήγορα θὰ τὸ ἀπεφασίζεν. Ἡ ἀπουσία σας ὅμως τὴν ἠνάγκασε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν.

Ἐὰν τότε μὲ ἠκούατε ἀπὸ σας ἐξηγήτατο νὰ σταματήσετε τὴν πρόσδον τοῦ ἀντιπάλου σας.

Τώρα τὸ πρᾶγμα θὰ ἦνε δύσκολον τὰ πάντα εἶνε ἀποφασισμένα. Ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς τῶν γάμων εἶνε ὠρισμένη. Κατὰ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου ἡ δεσποινὶς Δορζέρ θὰ λέγεται νομίμως κυρία Βινιορὺ.

— Τότε πρὸς τί ἐπιμένετε. Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐμποδίσω τὸν γάμον αὐτόν.

— Ἐχετε ἀδίκον. Εἶνε καιρὸς ἀκόμη, διότι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ συνήνεσε παρὰ τὴν θέλησίν τῆς. Ὑπεχώρησε μετὰ τὴν προσδοκίαν τῶν ἡμερῶν, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι δὲν ἐνεφανίσθητε διὰ νὰ ἀναίρεσετε τὰς καθ' ὑμῶν κατηγορίας.

Εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ ἐξηγήσετε τὴν σιωπὴν σας. Θὰ πῆτε ὅτι ἀνεχώρησατε ἀπηλιπισμένος ἐκ τῆς ἀρνήσεως τοῦ κυρίου Δορζέρ καὶ δὲν ἐγνωρίζατε ὅτι κατηγορεῖσθε. Ἄλλως τε εἶνε πολὺ εὐσχημον τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ ἡ κλοπὴ εἶνε γνωστὴ εἰς τρία ἢ τέσσαρα άτομα.

Θὰ προσθέσετε πρὸς τούτοις ὅτι ἤλθατε ν' ἀναίρεσετε τὴν καθ' ὑμῶν κατηγορίαν. Θὰ πῆτε ὅτι τὰ ἐμάθκατε ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐνδιέφερεται γιὰ σας, ἀπὸ τὸν ὑπηρετὴν ἐκείνον ἔξαφνα, ὁ ὁποῖος ἦτο παρὼν ὅτε ἀνεκαλύφθη ἡ κλοπὴ, ἕνα παιδί πολὺ ἔξυπνον καὶ λέγεται Γῶγος, θαρρῶ.

Εἰς τ' ὄνομα τοῦτο ὁ Ροβέρτος ἔσχεν ἐλαφρὰν κίνησιν μὴ διαφυγοῦσαν τὴν προσοχὴν τοῦ συνταγματάρχου.

— Καὶ σὰς λέγω γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ἐπειδὴ ἐνδιέφερεται γιὰ σας, ἐπὶ ἀνέλαβεν ὁ κύριος Βορισῶφ. Φαίνεται πῶς σὰς εἶδε ὅταν ἐμβαίνατε ἐδῶ, ἐπειδὴ ἦλθε καὶ σὰς ἐζήτησε κατόπιν καὶ εἶδε καὶ ἔπαθεν ὁ θυρωρὸς διὰ νὰ τὸ διώξῃ.

— Ἄν ἐγνωρίζε πῶς εἶμαι αἰχμαλώτος ἐδῶ, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, δὲν θὰ τὸ ἐρύλαττε μυστικόν. Θὰ τὸ ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον μου Βινιορὺ καὶ ἴσως καὶ εἰς τὸν κύριον Δορζέρ. Καὶ θὰ εὐρίσκετο ἕνας ἄνθρωπος τίμιος νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς σας.

— Πιθανὸν ὅτι τὸ παιδί ἐκεῖνο θὰ τὸ ἔλεγεν, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἔπεσε καὶ ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του. Παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ. Ἐμείνεν ὅμως καὶ θὰ μείνῃ αἰωνίως ἡλίθιος.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ροβέρτος ὠχρίασεν. Ἐνόησεν ἤδη διατί ὁ Γῶγος δὲν ἐπανεφάνη.

— Σὰς τὸ λέγω αὐτὸ διὰ νὰ μὴ σὰς λικνίζῃ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ σωθῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί. Τοῦ εἶνε πλέον ἀδύνατον νὰ σας βοηθήσῃ.

Ἄ αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶπῃτε ὅτι ἐκεῖνο τὸ παιδί σας ἐγνωστοποίησε τί λέγεται διὰ σας. Μπορεῖτε ὅμως νὰ πῆτε ἕνα ἄλλον, τὸν

Εἰς τὸ πρὸς ἔρχεται:

ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Λιτήγημα.

κύριον Μάξιμον Δορζέρ, ἂν θέλετε. Καί' κεῖ-
νός ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς.

— Μόλις τὸν ἐγνώριζα, εἶπε μετ' ἀνυ-
πομονησίαις ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ. Ἄλλὰ
πρὸς τί τόσους ἀνωφελεῖς λόγους. Σᾶς λέγω
διὰ χιλιοστὴν φορὰν ὅτι τίποτε δὲν θὰ
ἐπιτύχετε ἀπὸ 'μεῖ, διὰ τὸν μόνον λόγον
ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀδύνατον. Εὐ-
αρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκούσετε τί ἔχω νὰ σᾶς
'πῶ, διότι λέξιν δὲν θὰ 'πῶ εἰς τὸ ἐξῆς.
Καὶ οὔτε θὰ σᾶς ἀποκρίνομαι ὅταν μ' ἐ-
ρωτᾶτε.

Ἐπείσθητε ὅτι ἡγάπων καὶ ἀγαπῶ ἀ-
κόμη τὴν δεσποινίδα Δορζέρ ;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Καὶ αἱ προτάσεις τὰς ὁποίας μὲ
κάμετε εἶνε εἰλικρινεῖς ; Εἴσθε διατεθει-
μένος ἂν δεχθῶ τοὺς ὄρους σᾶς, νὰ μοῦ
ἀποδώσετε τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ νὰ μὲ
ὑποστηρίξετε παρὰ τῷ κυρίῳ Δορζέρ διὰ
νὰ ἀποδείξετε ὅτι εἶμαι ἀθῶος. Καὶ θὰ
εἰπῆτε ἀκόμη ὅτι ἀνεκαλύψατε καὶ τὸν
ἀληθῆ ἔνοχον ;

— Ἀφοῦ ὑπεσχέθητε ὅλ' αὐτὰ, βεβαίως
θὰ τὰ ἐκτελέσω, εἶπε ζωηρῶς ὁ κύριος
Βορισώφ, ἐλπίζων ὅτι ἐπὶ τέλους ἔτυχε
τοῦ σκοποῦ του.

— Καὶ νομίζετε ὅτι τότε διὰ νὰ μὲ
ικανοποιήσῃ ὁ κύριος Δορζέρ θὰ μοῦ δώσῃ
τὴν κόρην του, ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ θὰ
μὲ δεχθῆ ὡς σύζυγον, ὅτι ὁ φίλος μου
θὰ ὑποχωρήσῃ ἀμέσως πρὸ τῆς φιλίας ;
Νομίζετε τέλος ὅτι ἀπ' ἐμοῦ ἐξάρτᾶται
διὰ νὰ φθάσω ἀπὸ τῆς ἀρκας δυστυχίας
εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς εὐτυχίας ;

— Θὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρον
αὐτό, ἀρκεῖ νὰ μὲ ὑποδείξετε τὴν συνένο-
χόν σᾶς.

— Καὶ ὑποθέτετε ὅτι θὰ ἐδίσταζα, ἂν
εἶχα συνένοχον ; ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος
συγκεινημένως.

Οὐδέποτε λοιπὸν ἡγάπησατε, ἀφοῦ νο-
μίζετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ θυ-
σιάσῃ τὸν ἑρωτὰ εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλο
αἰσθημα ἢ ἔστω καὶ σταθερότητα πρὸς
τοὺς συνωμῆτας.

Ἐὰν ἐκλεπτῶ τὸ κιβωτίδιόν σᾶς, διὰ
νὰ τὸ παραδώσω εἰς τοὺς συμπατριώτας
σᾶς ἐπαναστάτας, θὰ ἐπήγαινα νὰ τὸ ἐ-
παναλάβω ἂν τοῦτο μόνον ἤρκει διὰ νὰ
νυμφευθῶ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ
θὰ περιεφρόνουν τὰς ἐκδικήσεις των καὶ
δὲν ἤθελα λογισθεῖ χιλίους κινδύνους διὰ
νὰ τύχω τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, τὴν ὁποίαν
μοῦ προτείνετε.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τίποτε δὲν γνω-
ρίζω καὶ ὅτι τίποτε δὲν κερδίζετε ἂν μὲ
τυρνανεῖτε περιπλέον. Εἶπα ὅτι εἶχα νὰ
εἰπῶ, κάμετέ με ὅτι θέλετε. Φονεύσατέ με,
τίποτε δὲν θὰ μάθετε περιπλέον.

Ὁ ταγματάρχης σκυθρωπὸς ἔδρανε
τοὺς μύστακὰς του. Πρώτην ταύτην φο-
ρὰν διηρώτα ἐκυτὸν μὴ τοι δὲν ἐνήργησεν
ὀρθῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Δ'

Καὶ τίς δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ συναντήσῃ
καθ' ὁδὸν γυναῖκα διερχομένην καὶ νὰ ἐ-
ρωτήσῃ ἐκυτὸν ποῦ πηγαίνει ;

Εἶνε νέα καὶ ὄραία, εἶνε μόνη καὶ βα-
δίξει κατεσπευσμένως. Πολλοὶ τὴν βλέ-
πουν καὶ πρὸς οὐδένα αὕτη στρέφει τ' ὄμ-
μα. Ἐχει σκοπὸν, πρὸς ὃν βαδίζει καὶ μὴ
νον πρὸς αὐτὸν ἀπένεξι.

Ὁ περιπάτος τῆς θὰ καταλήξῃ εἰς ρο-
μαντικὸν ἐπεισόδιον, ἢ θὰ τὴν ὀδηγήσῃ
ἀπλούστατα εἰς τῆς ραπτρίας τῆς ;

Τοῦτο τὸ ἐρώτημα θέτουσιν ὅσοι ἴσταν-
ται νὰ τὴν ἀκολουθήσωσι διὰ τῶν ὀφθαλ-
μῶν.

Καὶ προτοῦ εὗρωσι τὴν λύσιν τοῦ προ-
βλήματος, ἐκεῖνη εἶνε πολὺ μακρὰν. Ἐ-
χάθη πρὸ τῆς θέας τῶν διαβάτων, χωρὶς
ν' ἀφήσῃ ἴχνη, καθὼς τὸ πτηνὸν εἰς τὸν
ἄέρα. Ἀνάμνησίς τις μόνον μένει αὐτοῖς
καὶ αὐτὴ μετ' ὀλίγον σβεννυμένη.

Κατὰ τὰ Ἠλύσια Πεδία αἱ τοιαῦται
συναντήσεις δὲν εἶνε σπάνιαι, ἀλλ' οἱ πα-
λαιοὶ Παρισίνοι περῶσιν ἀδιάφοροι. Εὐ-
κόλως ἀναγνωρίζουσι τὴν Ἀγγλίδαν ἢ Ἀ-
μερικανίδα, ἐξερχομένην ἀνευ παιδαγωγοῦ,
διὰ νὰ αἰσθανθῆ τὴν εὐχαρίστησιν ὅτι ἐ-
ξέρχεται μόνη, διὰ νὰ ἀναικινήσῃ τὴν
ξανθὴν κόμην τῆς εἰς τὸν ἄνεμον, καὶ νὰ
γελάσῃ μ' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τὴν ἐκλαμ-
βάνουσιν ὡς τυχοδιώκτριαν.

Τὴν ἐκαύριον ὁμοῦ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν
ὁ Μάξιμος Δορζέρ ἐπροκάλεσε τὸν συν-
ταγματάρχην Βορισώφ, νεκρὰ καὶ εὐμορ-
φος Γαλλὶς ἀνήρχετο περὶ τὴν μεσημβριαν
τὴν λεωφόρον Φρεϊδλανδ.

Ἐβαδίζει παρὰ τὸν τοίχον καὶ ἐσπευ-
σμένως. Πυκνὴ καλύπτρα ἐσκέπαζε τὸ
πρόσωπόν τῆς καὶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ
μαντεύσῃ τις ὅτι ἐφοβήτο μὴ ἀναγνωρι-
σθῆ. Οἱ τρόποι τῆς ἐφάνιντο ἐνδοιαστι-
κοί' ἔστρεφεν ἐνίοτε ἕνα ἴδη μὴπως τὴν
ἠκολούθουν καὶ δὲν ἐφάνετο βεβαίως περὶ
τοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον ἐμελλε ν' ἀκολου-
θήσῃ, διότι συχνὰ ἐσταμάτα ἕνα ἐπισκο-
πήσῃ τὰς οἰκίας καὶ τὰς ὁδοὺς.

Ἐξίτηι ἀναμφιβόλως πληροφοροῖαν τινα
μὴ τολμῶσα νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς διαβάτας
καὶ ἐπροχώρει πάντοτε πρὸς τὴν θριαμ-
βευτικὴν ἀψίδα.

Τέλος εἶδεν ὁδοθεράποντα τινα καὶ ἐ-
πλησίασε πρὸς αὐτόν.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ 'πῆτε, παρακαλῶ,
ποῦ εἶνε τὸ μέγαρον τῆς κομῆσεως Γιάλ-
τα ; ἠρώτησε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσ-
μένης.

— Τῆς κομῆσεως Γιάλτα ; ἐπανελά-
βεν ἐκεῖνος. Ἄ ! ναι' ἐκεῖνη ἡ Ρώσσα
ποιγκιπέσσα ποῦ καθαικεύει ἀνδρῖκια.
Ἐδῶ κοντὰ, κυρία. Αὐτὸς ὁ τοίχος εἶνε
τοῦ μεγάρου τῆς. Ἐχει καὶ μίαν μικρὴν
πόρταν ἴσθην λεωφόρου, πενήντα βήματα
μακρὰν ἀπὸ 'δῶ. Ἄν δὲν εἴσθε ὁμοῦ φι-
λενάδα τοῦ σπιτιοῦ, περιττὸν καὶ νὰ κτυ-
πήσετε. Δὲν θὰ σᾶς ἀνοίξουν.

Ἡ μεγάλη εἴσοδος εἶνε κατὰ τὴν ὁδὸν
Μπωζάν, ἐκεῖ, εἰς τὰ δεξιά. Εἶνε χρυσῆ
ἀπὸ 'πάνω ὡς κάτω.

Ἡ γυνὴ ἐψιθύρισε ἐν «εὐχαριστῶ» καὶ
εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Μπωζάν, διακλα-
δουμένην ἐπὶ τῆς λεωφόρου Φρεϊδλανδ, ἀ-
κριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐστάθμευεν ὁ ὁ-
δοθεράπων, τὸν ὅποιον ἠρώτησεν.

Ἐπροχώρησε μικρὸν καὶ εὗρεθῃ πρὸ τῆς
μεγαλοπρεποῦς εἰσόδου τοῦ μεγάρου τῆς
κομῆσεως Γιάλτα, ὅπου ἐπανήρχισαν οἱ
ἐνδοιασμοὶ τῆς.

Ἐβράδυνε τὸ βῆμά τῆς πρὸ τῶν κιγ-
κλίδων, ὅπου ἴστατο ὁ γιγάντιος θυρωρός,
ὅστις τὴν προτεραιαν ὑπεδέχθη τὸν Μά-
ξιμον. Τὸ ἄτομον αὐτὸ βεβαίως τῆ ἐπρο-
ξίνει δειλίαν, διότι ὅσῳ πλείοτερον ἐπλη-
σίαζε πρὸς αὐτόν, τοσοῦτον ἐβράδυνε τὸ
βῆμά τῆς, καὶ ἐπὶ τέλους, ἀποστρέψασα
τὴν κεφαλήν, ἔσυρε τὸ ὀρειχάλκινον κομ-
βίον, τεθειμένον πλησίον τοῦ θυρωροῦ.

Ὁ γίγας ἐπροχώρησε μεγαλοπρεπῶς,
προσέβλεψε τὴν ἐπισκέπτριαν, καὶ τὴν ἠ-
ρώτησε διὰ τρόπον, λίαν εὐγενοῦς, τί ἤ-
θελεν.

— Ἦθελα νὰ 'δῶ τὴν κυρίαν κόμησ-
σαν Γιάλτα, ἐψιθύρισε.

— Ἡ κυρία κόμησσα δὲν δέχεται, ἀπ-
εκρίθη ὁ κολοσσός. Ἄν θέλετε ὁμοῦ νὰ
μοῦ 'πῆτε τὸ ὄνομά σᾶς καὶ τί θέλετε,
θὰ σᾶς γράψῃ.

Ἡ νεανὶς ἔκυψε τὴν κεφαλήν. Εἶτα ὑ-
περνηκῶσασα τὴν δειλίαν τῆς, ἀνηγέρθη,
καὶ εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς :

— Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ κόμησσα θὰ μὲ
δεχθῆ ἂν τῆς εἰπῆτε ὅτι ἡ δεσποινὶς
Δορζέρ θέλει νὰ τῆς ὁμιλήσῃ.

Ὁ θυρωρός ἠλλάξεν ἀμέσως τόνον φω-
νῆς. Ἐγνώριζε τί συμβαίνει εἰς τὸν οἶκον
καὶ ἤξευρεν ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης εἶχεν ὀδη-
γήσει τὴν προτεραιαν τὴν κυρίαν Γιάλτα
εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ τραπεζίτου, κατὰ
τὴν ὁδὸν Σουρέζνης.

— Κυρία, θὰ μὲ συγχωρήσετε, εἶπεν
εὐσεβάστως, καὶ ἂν θέλετε νὰ λάβετε τὸν
κόπον νὰ περιμένετε εἰς τὴν αἴθουσαν
θὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρίαν κόμησσαν. Ὑ-
ποφέρει ἀκόμη καὶ εἶχα διαταγὴν νὰ μὴ
δεχθῶ κανένα.

Συγχρόνως διὰ τοῦ κωδωνίσκου εἶδο-
ποίησε τὸν ἀκόλουθον, ἐπιφανέντα εἰς τὴν
κλίμακα.

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ὀδηγήθη εἰς τὰ
δῶματὰ τοῦ ἰσογείου ὅπου τὸν ἐξάδελ-
φόν τῆς Μάξιμον ὑπεδέχετο καθ' ἐκάστην
ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς ὁ ἰατρός Βιλλαγῶς.

Μετὰ μακρὰν καὶ ὀδυνηρὰν πρὸς ἐκυ-
τὴν πάλην ἢ ταλαίπωρος Ἀλίκη συνε-
λάμβανε τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐξετέλει αὐ-
τὴν συγχρόνως.

Ὁ Μάξιμος ἐφάνη πᾶρα πολὺ εἰλικρι-
νῆς, πληροφοροῦν αὐτὴν ὅτι ἡ κόμησσα
ἦτο πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ
κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὅτι ὁ Γῶγος ἦτο ἐπί-
σης πεπεισμένος καὶ ὅτι αὐτὸς οὗτος ὁ
Μάξιμος δὲν εἶχε πολλὰς δυσκολίας νὰ
τὸ πιστεύσῃ.

Τόσῳ μόνον ἤρκει διὰ ν' ἀναξέση πλη-
γὴν κακῶς ἐπούλωθεισαν, ἄλλως δὲ καὶ
αἱ φρόνιμοι συμβουλιὰ τῆς κυρίας Μαρ-
τινῶ ἀνήψαν, ἀντὶ νὰ κατασβέσωσι, τὸ
πῦρ.

Ἡ καλὴ παιδαγωγὸς διεκήρυσεν ὅτι
ὁ Μάξιμος ἦτο τρελὸς ἐπικίνδυνος, ὁ
Γῶγος ὑποπτος καὶ ἡ κόμησσα ραδιοῦρ-
γος. Προσέθετε δὲ ὅτι ἡ ἐπέμβασις αὐ-
τῆς εἰς τοὺς γάμους τῆς μαθητρίας τῆς,

εις ὃ σημεῖον μάλιστα ἔφθασαν, ἦτο σχεδὸν ἐγκληματική.

Καὶ συνεπέραναν ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε μυριακίς δίκαιον ν' ἀπαγορεύσῃ εἰς τὴν κόρην του νὰ σχετισθῇ πρὸς τὴν ζένην ἐκεῖνην.

Τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν τράπεζαν ὁ κύριος Δορζέρ ἀνήγγειλεν ὅτι δὲν ἤθελε πλέον ν' ἀκούσῃ νὰ λαλῶσι περὶ τῆς κομῆσεως, καὶ ἡ κυρία Μαρτινῶ ἀποκρύπτουσα αὐτῷ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀνεψιοῦ του, τὸν ἐπεδοκίμαζεν.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Βινιγρόν ἦλθε κατὰ τὸ σῆμα, καὶ ἀντὶ νὰ μιμηθῇ τὴν μυστικότητα τῆς παιδαγωγοῦ, διηγήθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μαξίμου συνοδεύοντος τὸν Γῶγον, καὶ τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ παιδός. Εἰς ταῦτα ὁ τραπεζίτης ὠργίσθη κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ κατὰ τοῦ Γῶγου, λέγων, ὅτι ὁ Μαξίμος ἀνεμιγνύετο εἰς ζένας ὑποθέσεις, ὅτι ὁ Γῶγος ἤξιζε φυλακὴν καὶ ὅτι ἡ προστάτριά του δὲν ἦτο καλλιτέρα ἀπ' αὐτόν.

Ἡ ἑσπερίς ὑπῆρξε πληκτική καὶ ἡ Ἀλίχη διήλθε τὴν νύκτα πικραίνουσα κατὰ τοῦ αἰσθήματος νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τῆς κομῆσεως προτοῦ συνδεθῇ μετ' ἄλλου διὰ βίου.

Νὰ συνάψῃ σχέσεις πρὸς τὴν κόμησσαν Γιάλτα ἦτο παροχὴ πρὸς τὴν πατρικὴν θέλησιν, ἄλλως τε δὲ καὶ ἐκινδύνευε νὰ ὑπάγῃ μόνη τῆς, ἐπειδὴ ἡ Ἀλίχη δὲν ἤλπιζε πλέον ὅτι θὰ τὴν συνώδευεν ἡ κυρία Μαρτινῶ.

Ἐὰν ἡ Ἀλίχη ἤθελε νὰ ἴδῃ τὴν κόμησσαν, ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ μόνη, νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μέγαρον κρυφίως τοῦ πατρός τῆς, μὴ δειλιῶσα πρὸ τῶν ὑπηρετῶν οἱ ὅποιοι θὰ τὴν ἔβλεπον.

Ἐπὶ πολὺ ἐκλονίζετο τὸ θάρρος τῆς πρὸ τοσοῦτων δυσκολιῶν. Ἄλλ' ἅμα ἀπεφάσιζε νὰ μὴ ἐνεργήσῃ ἤκουε φωνὴν μυστηριώδη λέγουσαν· «Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείπῃς τὸν ἀνθρώπον τὸν, ὅποιον ἠγάπησας, ἀφοῦ δύνασαι νὰ τὸν σώσῃς. Πρόσεχε, διότι θὰ ἔχῃς τύψεις συνειδότος.»

Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ ὑπακούσῃ.

Ἀφοῦ δὲ ἀπαξ τὸ ἀπεφάσιεν ἐνήργησε μετὰ θάρρους ἀσυνήθους.

Εἰδοποίησε τὸν κύριον Δορζέρ ὅτι ἡδικθεῖται, δὲν ἐφεύδετο ἄλλως τε καὶ ὅτι θὰ ἐγευματίζε μόνη.

Ὁ τραπεζίτης τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην εἶχε πολλὰς ὑποθέσεις νὰ διεκπεραιώσῃ.

Ἡ κυρία Μαρτινῶ ἐκ τῆς πρὸς τὸν Μαξίμον συνδιαλέξεώς τῆς ἦτο καὶ αὐτὴ ἀδιάθετος ἐκ τῶν νεύρων τῆς.

Ἡ Ἀλίχη, ἀφοῦ ἔπαιε τὸ τέϊόν, καὶ ἐνεδύθη ἀνευ τῆς βοήθειας τῆς θαλαμηπόλου τῆς κατέβη τὴν κλίμακα χωρὶς οὐδένα νὰ συναντήσῃ καὶ ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας, ἐνῶ ὁ θυρωρὸς ἐκοιμάτο καθὼς πάντοτε.

Ἀπαξ εὐρεθεῖσα εἰς τὴν ὁδὸν δὲν ἐφοβεῖτο πλέον νὰ τὴν ἐμποδίσωσι, καὶ ἡ λεωφόρος Φρεϊδλανδ δὲν ἦτο μακρὰν τῆς ὁδοῦ Σουρέζνης.

Οὐτ' ἐσκέφθη νὰ λάβῃ ἄμαξιν, ἀφοῦ δὲν ἤξευρε καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας.

Ἐφθασεν ἀποφασισμένη νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ θαλαμηπόλος ἡ ὀδηγήσασα τὸν Μαξίμον κατήλθεν ἐξεπίτηδες διὰ νὰ δεχθῇ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ.

— Δεσποινίς, τῆ εἶπεν, ἡ κυρία μου εἶνε τόσον εὐτυχὴς διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας, ὥστε καίτοι ἀσθενὴς θὰ σας δεχθῇ ἂν τῆς ἐπιτρέπετε, κλινήρης.

Ἡ θαλαμηπόλος τὴν ὀδήγησε διὰ τῆς μεγάλης κλίμακος, ἀλλ' οὐχὶ εἰς τὸ ὠσειδὲς ἀναπαυτήριον.

Ἡ κόμησσα δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ δεχθῇ κατὰ τὸ τουρκικὸν ἔθιμον. Ἦτο κατακεκλιμένη ὡς ἀσθενὴς, κεκαλυμμένη μέχρι τοῦ λαιμοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν ὑποστηρίζουσα διὰ προσκεφαλαίων περικοσμημάτων ἐκ δαντελλῶν.

Ὀλίγον πῶς εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον διὰ τῶν χρωματιστῶν ὑάλων τῶν παρθύρων.

Ἡ Ἀλίχη μόλις ἐτόλμα νὰ προχωρήσῃ. Τὴν κατέλαβεν ἐκ νέου ἡ δειλία πῶς νὰ πλησιάσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην τῆς ὁποίας μόλις διέβλεπε τὴν ὠχρὰν μορφήν; Τί νὰ τῆς εἶπῃ διὰ τὴν ἐξηγήσῃ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην; Καὶ ἂν ὁ Μαξίμος ἐμεγέθυεν τὰ πράγματα; ἂν ἡ κυρία Γιάλτα περιωρίσθῃ νὰ ἐκφράσῃ ἀπλὴν συμπάθειαν ὑπὲρ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ κατὰ τῶν κατηγοριῶν του;

Αἱ ἀποθαρρυντικαὶ αὐταὶ σκέψεις τῆ ἐπήρχοντο διαδοχικῶς, ἀλλ' οἱ φόβοι τῆς διελύθησαν ἀμέσως.

Δὲν ἔσχε μάλιστα τὸν καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ θαλαμηπόλος ἀπεχώρησε ταχέως.

Φωνὴ ἀργυρόχως, φωνὴ πλήξασα τὴν ἀκοήν τῆς ὡς οὐρανία μουσική, ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας·

— Ἐγνωρίζα πῶς θὰ ἔλθετε. Ἐμμεντεύσατε ὅτι ἔχω νὰ σας ὀμιλήσω περὶ αὐτοῦ.

Ἡ Ἀλίχη ἠρυθρίασεν ἐκ χαρᾶς καὶ ἐπροχώρησε ζωηρῶς.

— Εὐχαριστῶ καὶ δι' αὐτὸν καὶ δι' ἐμέ, ἐπανελάβην ἡ κόμησσα. Ἐὰν δὲν ἤρχεσθε ὁ Θεὸς ἤξευρεί ποτε θὰ σας ἔβλεπα. Ὑπέθεσα πῶς ἐθεραπεύθην καὶ χθὲς τὸ βράδυ ὑπέστην νέαν κρίσιν, ἡ ὁποία δὲν παρήλθεν ἀκόμη. Συγχωρήσατέ με ὅτι δὲν σας δίδω τὸ χέρι, διότι ὁ ἰατρός μου ἀπηγόρευσε πᾶσαν κίνησιν.

Μοῦ ἀπηγόρευσε μάλιστα καὶ νὰ ὀμιλῶ, ἀλλὰ τὴν συμβουλὴν του αὐτὴν δὲν τὴν ἀκούω.

Καθήσατε ἐκεῖ πλησίον μου καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν.

Ἡ νεανὶς ἐκάθησεν ἐπὶ χαμηλῆς ἑδρας παρὰ τὴν κλινὴν καὶ εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκλιμένης·

— Κυρία, μὲ συγκινεῖ εἰς ἄκρον ἡ ὑποδοχὴ τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνετε, καὶ δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς τῆς καλοσύνης σας θὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν.

Ἦλθα παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός μου, διότι δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐπέτρεπε ἂν τοῦ ἐζήτητον τὴν ἄδειαν.

— Δὲν μ' ἐκπλήττει τοῦτο, ἀγαπητῆ μου φίλη. Ἐνόησα χθὲς καλῶς ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ ἤθελε νὰ ὑπεκφύγῃ, ἅμα ἐζήτησα νὰ σας γνωρίσω.

Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ σας εἶμαι πλειότερον ὑποχρεωμένη, ἐπειδὴ ἦλθατε μ' ὅλα τὰ ἐμπόδια.

— Ἦλθα ἐπειδὴ ὁ ἐξάδελφός μου μὲ εἶπεν ὅτι προσπαθεῖτε ν' ἀποδείξετε τὴν ἀθωότητα τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Ἦθελα νὰ μάθω ποῦ στηρίζεσθε διὰ ν' ἀποδείξετε ὅτι τὸν κατηγοροῦσιν ἀδίκως.

— Τὸν ἀγαπάτε, δὲν εἶν' ἀλήθεια; διέκοψεν ἡ κόμησσα.

— Τὸν ἠγάπων, εἶπεν ἡ Ἀλίχη μετὰ προσπαθείας.

— Καὶ ὅμως ἠρραβωνίσθητε ἄλλον.

— Ὑπέθετα... μοῦ ἀπέδειξαν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ διέπραξεν ἀτιμωτικήν πράξιν. Ὑπεχώρησα εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ πατρός μου, ὁ ὁποῖος μ' ἐξώρκιζε νὰ νυμφευθῶ. Πρὸ τοῦ κόσμου ἔχω δώσει τὴν χεῖρά μου, ἀλλ' ἡ καρδιά εἶνε ἰδικὴ μου.

— Σὰς ἀπέδειξαν, εἶπατε, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἔκλεψε, διατί νὰ μὴ πῆτε τὴν λέξιν, ἀφοῦ εἶνε συκοφαντία μυσαρά;

Προτοῦ ἀπαντήσω διὰ πραγμάτων εἰς τὴν συκοφαντίαν ταύτην, εἶπέτε μου, σας παρακαλῶ, παρὰ τίνος ἐπληροφορήθητε περὶ τῶν συμβάντων καὶ μέχρι τίνος σημείου.

— Μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα ὁ πατήρ μου τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ κλοπὴ. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἅμα ἦνοιξαν τὸ χρηματοκιβώτιον, εἶδεν ὁ ταμίας ὅτι ἔλειπεν ἓνα κιβωτίδιον, τὸ ὅποιον ἐμπεριεῖχε χρηματικὰς ἀξίας, καὶ τὸ ὅποιον ἀνήκεν εἰς ἓνα Ρῶσσον. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶχεν ἀναχωρήσει τὴν προτεραίαν... καθ' ἣν ὦραν ἴσως ἦνοιξαν τὸ χρηματοκιβώτιον.

— Καὶ ἀμέσως συνεπέραναν ὅτι ἦτο αὐτός. Δὲν ἠρώτησαν ὅποιον ἐνδιαφέρον εἶχεν αὐτός ὁ νέος νὰ πάρῃ ἓνα κιβωτίδιον γεμάτον, ὁ Θεὸς ἤξευρε ἀπὸ τί χαρτιά, ἀφοῦ τὸ χρηματοκιβώτιον εἶχε μέσα ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἠγγισαν διόλου.

— Ἐπῆραν μαζί καὶ πενήντα χιλιάδας φράγκα, εἶπεν ἡ νεανὶς διὰ φωνῆς πεπνιγμένης.

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα.

— Δυστυχῶς, κυρία, εἶνε πάρα πολὺ ἀληθές. Ὁ ταμίας ἐμέτρησε τὰ χρήματα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ πατρός μου... καὶ τοῦ Ρῶσσου αὐτοῦ.

— Εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ἡ κυρία Γιάλτα μετ' ἀσυνήθους βεβαιότητος. Ἐξακολουθήσατε ὅμως, δεσποινίς. Ὁ πατήρ σας δὲν σας ἔδωκε ποτὲ ἄλλας λεπτομερείας περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς;

— Ποτέ, κυρία.

— Δὲν σας ὀμίλησε περὶ ἄλλης τινὸς ἀποπειρας, ἡ ὁποία δὲν ἐπέτυχε... καὶ ἡ ὁποία προηγήθη τῆς δευτέρας ὀλίγας μόνον ἡμέρας;

— "Οχι... εὐν ἐπεχείρουν νὰ διαρρήξουν τὸ χρηματοκιβώτιον βέβαια θὰ τὸ ἐγνωρίζα. Ὁ κύριος Βινιερὺ θὰ μού τὸ ἐλεγε... θὰ ὠμίλουν περὶ αὐτοῦ πρὸ ἐμοῦ.

— "Ὡστε ἠπατήθη ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖός μ' ἐπληροφόρησε.

— Ὁ Γῶγος;

— Ναι. Εἶδατε λοιπὸν χθὲς τὸν ἐξ-ἀδελφόν σας;

— Ναι, κυρία! ὁ Μάξιμος ὠδήγησε τὸν μικρὸν ἐκεῖνον εἰς τὸ γραφεῖον. Τοὺς συν-νῆντησα καθ' ἣν στιγμὴν ἐξηρχόμεθα μετ' τὴν παιδαγωγὸν μου.

— Ὁ ἐξἀδελφός σας ἦτο μετ' τὸν Γῶγον, εἶπατε. Εἶπέτε μου πρῶτον, σας παρακαλῶ, εἰς ποῖαν κατὰστασιν ἦτο τὸ παιδί αὐτό;

— Ἐφαινετο ὅτι ἀνέρωσεν ἂν καὶ φέροι τὸ χεῖρ του εἰς μασχαλιστῆρα. Τὸ λογικόν του ὅμως δὲν ἐπανεῆλθε.

— Ὁ ἐξἀδελφός σας λοιπὸν δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐπιτύχη καμμίαν πληροφορίαν;

— Ὁ Μάξιμος μὰς εἶπεν ὅτι ὁ Γῶγος πρὸ τοῦ Βινιερὺ εἰς τὸ γραφεῖον ὅπου ἐγένετο ἡ κλοπὴ ἔκαμα σπουδαίας ἀποκαλύψεις.

— Ποίως;

— Δὲν μὰς εἶπεν ἀκριβῶς. Μόνον μὰς ἔκαμα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι καὶ ὁ Γῶγος ἦτο συνένοχος τῆς κλοπῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐγνωρίζε τὸν ἀληθῆ ἔνοχον, τοῦ ὁποῖοῦ θὰ φανερώσῃ τ' ὄνομα εὐθὺς ἄμα ἐπανεῆλθῃ τὸ λογικόν του.

— Τὸ ἐλπίζω, ἀλλ' ἐν τούτοις ἤλπίζα ὅτι θὰ βοηθήσῃ τὸν ἐξἀδελφόν σας νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον Καρνοέλ.

— Πιστεύετε λοιπὸν, κυρία, ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε εἰς Παρισίους;

— Εἶμαι βεβαία, καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε πολὺ ἄμα σας εἰπῶ ὅτι τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν ἐπεριμένατε σεῖς εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῆνης θὰ ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας ἰσχυροῦ ἐχθροῦ του.

— Ἐγνωρίζετε ὅτι τὸν ἐπεριμένα!

— Τὴν ἡμέραν τοῦ μεγάλου φύχους ἐπῆγα μετ' τὸ ἔλκυθρον εἰς τὴν λιμνὴν καὶ μετ' συνώδενον ὁ κύριος Μάξιμος Δορζέρ. Ἐνῶ ἐβλέπαμεν τοὺς παγοδρομοῦντας, ἐπεράσατε πλησίον μας ἐφ' ἀμάξης μετ' τὴν παιδαγωγὸν σας. Ὁ ἐξἀδελφός σας ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ σας ἀκολουθήσῃ, καὶ βιασθεὶς παρ' ἐμοῦ μαῦ ὡπ μολόγησεν ὅτι ἤθελε νὰ παραστῆ εἰς συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν ἐδίδατε εἰς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἦλθε καὶ ὅτι τὸν κατηγόρουν δι' ἀτιμωτικὴν πράξιν· πολὺ ἀργὰ ὅμως, δυστυχῶς, διότι, δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐμποδίσω, ὅτι ἔπρεπε νὰ προῖδω, ἂν ἤμην κάλλιον πληροφορημένη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας.

— Ἀνεμίχθη ἡ τύχη. Ἡσθένησα ἐπικινδύνως καὶ ὁ Γῶγος παρ' ὀλίγον νὰ φωνευσθῇ.

— Τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἀκουσίως μου ἐπροξένησα.

— Θὰ ἐπανεύρω τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ,

καὶ τότε θὰ τὸν ὀδηγήσω μόνη μου εἰς τὸν πατέρα σας.

— Ὁ πατήρ μου θ' ἀρνηθῆ νὰ τὸν δεχθῇ.

— Πρέπει νὰ τὸν δεχθῇ, ὅταν τοῦ φέρω τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ κατηγόρηθη ἀδίκως, καὶ ὅτι δικαιοῦται ἰκανοποιήσεως.

— Ἡ ἀπόδειξις; ἐπανελάθειν ἡ δεσποινὴς Δορζέρ μετ' ἡθους ἀμφιβολίας.

— Ναι, ἡ ἀπόδειξις. Τότε ὁ ἀληθὴς ἔνοχος θὰ φανερωθῆ μόνος διὰ νὰ πεισθῇ ὁ κύριος Δορζέρ.

— Ἐμάντευσε λοιπὸν ὁ Μάξιμος. Εἶνε ὁ Γῶγος!

— Δὲν εἶπα αὐτό, ἀλλὰ σας ὀρρίζομαι ὅτι δὲν εἶνε ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐδόθη μετὰ τοσαύτης ζήσεως καὶ βεβαιότητος, ὥστε ἡ νεανὴς δὲν ἀμφέβηκε πλέον.

— Ἦτο ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ κόμησσα ἐγνωρίζε τὸν αὐτουργόν τῆς κλοπῆς, καὶ ἦτο ἀποφασισμένη νὰ τὸν καταγγείλῃ διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἀδίκως κατηγορούμενος.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσάπος

Jule Desclereaux

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

Διήγημα

Ὁ ἰατρός Α., τοῦ ὁποῖου εἶνε πασίγνωστος ἐν Παρισίοις ἡ λευκὴ κόμη, ἂν καὶ ἀπολαύει μεγάλης δημοτικότητος καὶ φήμης διὰ τὴν ἰκανότητά του, εἶνε ὅμως λίαν μετριόφρων.

Κάποτε, ἐνῶ ἐπὶ τούτῳ, ὡς συνήθως, ἤσταιζόμεθα πρὸς αὐτόν, μὰς ὠμολόγησεν, ὅτι κατὰ βῆθος ἦν αἰηματίας, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος.

— Κάτι μου συνέβη εἰς τὸν βίον μου, εἶπε, καὶ εἶμαι τόσον ὑπερήφανος, ὅσον δὲν ἔμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Καὶ τώρα ἀκόμη μόλις τὸ συλλογισθῶ, αἰσθάνομαι αὐτὴν τὴν ὑπερηφάνειαν.

— Ἀλήθεια, γιαντρέ; διηγηθῆτέ μας λοιπὸν...

— Ὑπέθετομεν ὅτι ἤθελε μὰς διηγηθῆ ἡρωϊκὸν τι ἀνέκδοτον, ἐξ ὧν εἶνε πλήρης ὁ βίος του, ὅτι δηλαδὴ ἔσωσε θνησκον παιδίον ἐμφυσήσας εἰς αὐτὸ τὴν πνοὴν διὰ τοῦ ἰδίου στόματος, ἢ ὅτι μικροῦ θείν αὐτὸς ν' ἀποθάνῃ, μεταγγίζων τὸ ἴδιον αἷμα εἰς ἀναιμικὴν νεανίδα, ἣν ἐπὶ τέλους ἔσωσεν, ἢ ἄλλο τι παρόμοιον.

— Ὁ ἰατρός ὅμως μικρὸν ἐρυθρίασας καὶ ὑπερνηκῶν τὴν μετριοφροσύνην του διηγήθη τὰ ἑξῆς:

— Ἦμουν δωδεκαετής, εἶχομεν παιδίσκας τότε καὶ ἐπήγαμε μετ' τὴν μητέρα μου νὰ περάσωμε τὸ καλοκαίρι εἰς μίαν ἐξοχτικὴν ἔπαυλιν, ἐν μέσῳ δάσους σχοίνων καὶ πορτοκαλλεῶν, ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ, πλησίον τῆς Μεσογαίης.

Ἐξοῦσαμεν ἡσυχά - ἡσυχά, καὶ εἰς με-

γάλην μοναξίαν. Ἀλλὰ τὴν μονοτονίαν καὶ τὴν ἀνίαν μας αὐτὴν, τὴν ἐποικίλλεν ἡ θάλασσα, ἄλλοτε ζωηρὰ καὶ ἄλλοτε ἡρεμῶς. Ἡ θάλασσα ἐνεψύχωνε τὰ πάντα. Ἡὐχαριστούμεθα βλέποντες τὸ ἀπειρον εἰς αὐτὴν καὶ ἐγνωρίζαμεν πλέον ὅλας τὰς μεταβολὰς τῆς. Τὸ πρῶτ' ὅτε ἐξύπνου μὰζι μετ' τὴν αὐραν, ἠκούομεν τὰ κύματα τῆς, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς νὰ κατεδίωκε τὸ ἐν τὸ ἄλλο. Τὸ δὲ ἐσπέρας σιγαλὰ - σιγαλὰ, ἐσύροντο καὶ ἐκοιμῶντο κάποτε ψιθυρίζοντα ἐλαφρὰ καὶ κάποτε ἤσυχά καὶ γαλήνια.

Μόνος ζῶν ἐκεῖ μετὰ τῆς μητρός μου καὶ δύο γερόντων ὑπηρετῶν, ἄνευ φίλων, ἡσθανόμην πρόωρα τὴν ἐντύπωσιν τῶν ἀνθούτων δασῶν καὶ τῆς θαλάσσης.

Τὸ ἀπομεσήμερον ἐκόλυμβοῦσα ἐκεῖ που πλησίον εἰς ἓνα ὀρυθσκον, ὅπου ἡ θερμότης ἦτο μικροτέρα. Ἠγάπων τὴν θάλασσαν, ὡς μεγαλειτέραν μου φίλην καὶ ἐπερνοῦσαν αἱ ὦραι, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ἐξηπλωμένος εἰς τὰ νῶτ'α τῆς λικνιζόμενος, ἡ ἐζητοῦσα νὰ εὕρω καθουράκια καὶ σπάνια κογγύλια.

Δὲν ἐφρανταζόμενον ποτέ, ὅτι ὑπῆρχον καὶ πέρψεις ἄλλαι, μᾶλλον περίπλοκοι. Ἡ μητέρα μὲ ἄφηνεν ἐλεύθερον νὰ τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νὰ τρώω κούμαρα ἢ νὰ στήνω ἔξοβεργιας καὶ νὰ πιάνω σπίνους ἢ κεφαλάδες. Πολλάκις δὲ ὦραι ὀλόκληροι ἐπερνοῦσαν, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ἐξαπλωμένος κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἐπάνω εἰς τὴν γλῆσιν, καὶ ἐκυνηγοῦσα πετάλουδαις ἢ ἄλλο τι ἐντόμον.

Πόσον ἡ ἐμφάνισις κόρης ὀμιλήκου μου ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ζωῆς μου, τῆς ἀπλῆς ὡς τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα συνελάμβανα, εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ φαντασθῆτε.

Ἐν ἀπομεσήμερον, ἐνῶ ἐκαθήμεθα εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἡ μητέρα μου μού ἐθώπευε τὴν κεφαλὴν, ἠκούσαμεν τὸν κρότον ἐρχομένης ἀμάξης. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀμάξα ἐστάθη πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας τοῦ κήπου μας καὶ κατέβη μὴ ὄχρὰ κυρία συνοδευομένη ὑπὸ νεανίδος.

Ἡ κυρία αὕτη, παλαιὰ φίλη τῆς μητρός μου, ἐπασχεν ἀπὸ τὸ στήθος τῆς καὶ ἤρχετο ἐκεῖ εἰς τὸ θερμὸν κλίμα νὰ ἐπιτύχῃ τὴν βελτίωσιν τῆς υἰείας τῆς.

Ἐνῶ αἱ μητέρες μας κατησπάζοντο, ἐγὼ παρέτήρουν τὴν νεανίδα. Ἦτο ἐνδεδυμένη λευκὰ, κατεσπαρμένα μετ' ἀνθη. Τὸ φόρεμά τῆς ἦτο ἀνοικτὸν εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τοὺς βραχίονας. Ψάθνος δὲ πῖλος ἐσκιάζε τὸ λεπτοφυὲς πρόσωπόν τῆς, ὡχρὸν ὡς ῥόδον, μαρνανθὲν ἤδη.

Ἦλθε πρὸς ἐμὲ σιγά, τείνουσα τὴν κεφαλὴν ἵνα μετ' φιλήσῃ καὶ εἶπε: — «Καλημέρα». Καταγοητευμένος ὡς μικρὸς Ἀδάμ εὐρῶν τὴν μικροῦλάν του Εὐάν, ἔτεινα καὶ ἐγὼ τοὺς βραχίονας. Ἀλλ' ἡ μητέρα ἠμῶν ὀδύσθη ζωηρῶς τὴν κόρην τῆς, κρατήσασα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὤμου.

— Ὁχι, παιδιά μου, θὰ γνωρισθῆτε, χωρὶς νὰ φιληθῆτε καὶ χωρὶς νὰ πιᾶσῃ κανεὶς τοῦ ἄλλου τὸ χεῖρ. Ἡ Λεῖα πάσχει ἀπὸ ἐλώδεις πυρετοῦς. Μὴ τὴν ἐγγί-

σης, παιδί μου, γιατί θάρρωσθήσης και σύ. Ἐνῶ δὲ ἔμενα ἐκπληκτος ἔτι, μοῦ εἶπεν ἡ μητέρα νὰ δεῖξω εἰς τὴν Λείαν τὸν κηπὸν μου.

Ἀπεμακρύνθη μικρὸν καὶ τῆς ἔκαμα σημεῖον, λέγων συνάμα :

— Ἔλα λοιπόν, πάμε.

Με ἠκολούθησε χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρῃ.

..

Εἶχα κηπάριον, τὸ ὅποιον ἐγὼ αὐτὸς καλλιέργουν καὶ ἐκεῖ ὠδήγησα τὴν Λείαν. Μόλις κατεδέχεται νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀνθέων μου. Προσεπάθουν διὰ μυριῶν τρόπων, ἀλλὰ μάτην, νὰ ἐπισπάσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τῶν χρωματιστῶν γερανίων μου καὶ τῶν ρόδων, τὰ ὅποια ἔνεκα τοῦ υπερβυλικοῦ ποτίσματος καὶ τοῦ σαλισημάτου ἠμμοδιζόντο νὰ αὐξηθῶσιν.

Ἡ Λεία ὅμως πάντοτε ρευδῶδης.

Τότε εἰς ἰδιαίτερον μέρος τῆς ἔδειξα ἑτερόν τι φυτὸν κρήταμον, τὸ ὅποιον εἶχ' ἀποσπάσει ἀπὸ παραθαλασίου βράχου, ὅπου ἐποτίζετο ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ μεταφυτεύσει ἐκεῖ. Καθ' ἑκάστην τὸ ἐπότιζα μὲ ἀλατισμένον ὕδωρ. Ἐκεῖνο ὅμως συνειθισμένον νὰ ζῆ ἐπὶ τοῦ βράχου χωρὶς καὶ ὀλίγον χῶμα καὶ εἰς τὴν βιαίαν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, δὲν ἐδύνατο νὰ ζήσῃ εἰς τὴν ἐλαφρὰν καὶ γόνιμον γῆν, τὴν θερμοκρασίαν καὶ τὴν σιὰν τοῦ κήπου.

Ἡ Λεία ἔρριψε συμπαθὲς βλέμμα ἐπὶ τοῦ κρητάμου. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, παρέβαλα τὴν μικρὰν μου φίλην πρὸς τὸ φυτὸν, καὶ ὡς ἐξ ἐνστίχτου προησθάνθη ὅτι καὶ ἐκεῖνη ἐπίσης ἤθελε καταβληθῆ ἀπὸ τὰς πολλὰς τρυφερότητας καὶ περιποιήσεις. Ἀναμφιβόλως ἡ μήτηρ, ἡ ὅποια ἐγνώριζε τὸ τέλος τῆς κόρης καὶ ἐπερίμενε τὸν θάνατόν τῆς εἰς ὠρισμένην σχεδὸν ἡμέραν, θὰ τὴν ἠγάπα ὑπερβολικὰ, θὰ ἐφρόντιζεν ἀδιαλείπτως δι' αὐτήν, καὶ θὰ τὴν περιέβλεπε μὲ θεραπειῶν πολὺ ζωντὰν διὰ τὸσον ἀσθενὲς πλάσμα.

Ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ κάμω τὰ ὠχρὰ χεῖλη τῆς νὰ μειδιάσῃ καὶ εἶπα εἰς τὴν Λείαν :

— Ἐρχεσαι νὰ δῆς τὴν καλύβην μου;

Ἡ καλύβη μου ὠμοιάζε πρὸς τὰς τῶν ἀγρίων, κατεσκευασμένη ἐκ κλάδων δένδρων καὶ καλάμων. Ἐκλεῖα δ' ἐκεῖ μέσα τ' ἀγαπητότερα μου παιγνίδια. Διὰ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ περάσωμεν ἕνα ρυάκιον. Ἐβαδίζαμεν εἰς ἀπόστασιν ὁ εἰς ἀπὸ τοῦ ἄλλου. Ἐφοβούμην νὰ τὴν πλησιάσω, ἂν καὶ ἐπεθύμουν νὰ φανῶ ὅτι τὴν ἐλυπούμην, καὶ ὅτι τὴν εὐρίσκα ἀξιολάτρευτον.

..

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ περάσωμεν τὸ ρυάκιον, ἡ Λεία ἔτεινε, ὡς ἐξ ἐνστίχτου, τὴν χεῖρά τῆς ἵνα λάβῃ τὴν ἰδικήν μου. Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς μητρός τῆς, ἡ ἰδέα τοῦ πυρετοῦ τούτου, τοῦ ὁποίου τὸ ἀκατόρητον δι' ἐμὲ ἐπίθετον ἐλώδης μὲ κατετρόμαζεν, ἤλθον εἰς τὴν μνήμην καὶ κλείσας τὴν χεῖρα ἔσπευσα ν' ἀποσύρω τὸν βραχιονά μου. Ἄλλ' ἐπειδὴ

τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐπήδησε καὶ ἡ Λεία, μ' ἔσφιξε περισσότερον καὶ οἱ μικροὶ δάκτυλοι τῆς συνέλαβον τοὺς ἰδικούς μου.

Ἀποτόμως ἀπεσύρθην καὶ ἡ Λεία κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων εἰς τὴν ἑτέραν ὄχθην τοῦ ρυακίου. Ἐπροχώρησα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνη ἦτο ἤδη ὀρθία, κατάλευκος καὶ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν παραπόνου.

Ἦδη παραπλευρῶς ἐξηκολούθησαμεν τὸν δρόμον μας. Δὲν ἐτόλμων νὰ τὴν ἀτενίσω. Ἐφοβούμην τὸ παραπονετικὸν βλέμμα τῆς καὶ ἐντρεπόμουν δι' ἑμαυτόν.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς καλύβης ἐκάθησεν ἐπὶ λοφίσκου ἐκ χλόης.

Οὐδ' ἐσκέφθην νὰ τῆς εἶπῶ νὰ εἰσέλθῃ. Ἄλλως τε, ἀφοῦ ἡ μεγάλη κυρία ἐβαρύνετο, τί ἀνάγκη ἦτο νὰ τῆς δεῖξω τὰ παιγνίδιά μου διὰ νὰ τὰ περιφρονήσῃ;

Ἐκάθησα καὶ γὼ πλησίον τῆς, παραπλευρῶς τῆς. Ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ βραχιονός τῆς. Ἡ καρδιά τῆς μόλις ἠκούετο παλλομένη. Τότε σιωπηλὴν, ὡς ἦτο, τὴν παρετήρουν ἀνήσυχος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς περιεβάλλοντο ὑπὸ στεφάνης ὑποκυάνου. Τὸ στόμα τῆς μόλις ἀνοικτὸν καὶ ἐλαφρῶς ρόδινον. Οἱ βραχιονές τῆς ὠχροί, οἱ δάκτυλοι ἰσχυροὶ καὶ αἰ κνήμαι λίαν ἀσθενεῖς.

— Μὰ τί ἔχεις, μικροῦλά μου; τὴν ἠρώτησα. Εἶσαι ἀρρωστή;

Ἄνεκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἵνα εἶπῃ ὄχι.

— Αἶ! τότε εἶσαι λυπημένη γιατί δὲν μὰς ἄφησαν νὰ φιληθοῦμε. Μὰ εἶνε πολὺ κακὸν ἂν κανεῖς δὲν σὲ φιλεῖ.

Τὰ βλέφαρα τῆς Λείας ἀνεκινήθησαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμψαν ὕγραυ.

Εἰς οἶκτον κινήθεις ἐκ τῆς ἀφάνου ταύτης θλίψεως, τὴν ἐφίλησα ἐπὶ τοῦ τραχήλου εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ δέρμα λεπτότερον ἔτι, ἀφνειὴ νὰ διαφάνωνται αἱ κυανὰ φλέβες. Τὴν ἐφίλησα εἶτα καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος.

Λαβοῦσα καὶ ἐκεῖνη τότε θάρρος, μὲ κατεφίλησε πολὺ καὶ αὐτὴ.

Ἠκουσθησαν φωναὶ καὶ ἐφάνησαν ἐρχόμεναι αἱ μητέρες μας. Ἀμέσως ἐνόησα ὅτι δὲν παρετήρησαν τὸ ἐγκλημα. Καὶ βέβαια δὲν θὰ τὸ ἐπρόδιδεν ἡ σιωπηλὴ μου φίλη.

Ὅτε μετὰ πέντε λεπτὰ τὴν ἀπεχαιρέτιζα ἐξ ἀποστάσεως, ἀναχωροῦσα καὶ ἐκεῖνη μοῦ ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν δι' ἀσθενοῦς μειδιάματος ἐλαφροῦς εὐνοίας καὶ σκώμματος, ὡσεὶ ἡ εὐθυμία τῆς μικρᾶς κόρης ἐπέζη τῆς ἡμισοθεθείσης ζωῆς τῆς.

..

Μετὰ δύο ἡμέρας ἤμην κλινήρης κατατηκόμενος ὑπὸ τοῦ ρίγους τοῦ ἐλώδους πυρετοῦ. Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀναρώσεώς μου, ὅτε παρῆλθεν ἡ φρενήτης, ἡ μητέρα μου μὲ εἶπε :

— Βλέπεις, παυλάκι μου, πῶς ἡ Λεία σὲ ἀρρώστησε καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἐγγίσης;

Δὲν ἀπεκρίθην. Λαμβάνων δὲ τὸ ἀπαθὲς ἐκεῖνο παιδικὸν ὕφος, ἀνεμνήσθην τῶν περιστάσεων τοῦ φιλήματος, ὑποσχόμενος εἰς ἑαυτὸν οὐδέποτε νὰ ἐστομαίσω λέξιν,

καὶ ὑπερήφανος διὰ τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς τὴν μητέρα μου ἔτι ἐφύλαξα.

Καὶ ἐκεῖνη οὐδ' ἐφαντάζετο καὶν ὅτι εἰς τὸν βίον τοῦ μικροῦ τῆς ὑπῆρχεν ἤδη ἱστορία γυναικός.

Ὁ πυρετὸς ἐξηφανίσθη, τὰ ἔτη παρέρχονταν, ἀλλὰ τὸ φίλημα μένει.

Ὅλα τὰ κατόπιν αὐτοῦ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὸ ἐξελείψωσι. Σήμερον ὀχδομήκοντος τῆς γέρον, ὅτε πλέον ἔπρεπε νὰ φαίνωμαι λογικὸς, τὸ αἰσθάνομαι ἀκόμη ἐπὶ τῆς παρεΐας μου.

M. ΔΕΓΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι: στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

ΕΞΕΔΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

εἰς ἴδιον τεῦχος ἐκ σελίδων 400 καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖω ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

ΑΙΩΠΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΣΑ

Τιμᾶται ἐν Ἀθῆναις μίᾳς Δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ 1,20.

Ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα πέντε τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ Α. Lutaud

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. Α. Δ. Καλλιθεῶν, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 80** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἔξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60.**

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕῖῳ ἩΜῶΝ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1888

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιοδικοῦ τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφεῖω ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ Λαοῦ: Βηλαρᾶ Ποιήματα. — Τιμᾶται λεπτῶν 50, εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τῷ ἔξωτερικῷ ἀποστέλλεται ντὰ λεπ. 60.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖω τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσίᾳ στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κορίνθου, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΜΕΛΑΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκέδων ἐκ μίᾳς ὀκάς καὶ 70 δραμίαν πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4, 25, ἐν τῷ γραφεῖω τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.